

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 225/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца „West Chemie“ д.о.о, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Томислав Ивановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа „Младост“ са седиштем у Александровцу, чији је пуномоћник Веселин Дамјановић, адвокат из ... и умешача на страни туженог ФК „Жарково“ из Београда, чији је пуномоћник Зоран Новаковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5825/19 од 16.10.2019. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5825/19 од 16.10.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5825/19 од 16.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4228/17 од 19.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац власник пословно-монтажног објекта који се налази у ..., ул. ... бр. ..., на делу кп.бр. .. КО ..., ближе описаног у изреци, на коме је као држалац непокретности означен тужилац са уделом 1/1. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 214.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5825/19 од 16.10.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 4228/17 од 19.04.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију, као изузетно дозвољену ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), који се у

овом ревизијском поступку примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева који су наведени у нижестепеним пресудама. Спорно правно питање на које указује ревидент– питање стицања својине, било да се ради о стицању по самом закону или од невласника, решава се у зависности од утврђеног чињеничног стања. У том смислу, образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбених захтева, у складу су са постојећом судском праксом и владајућим правним схватањем у тумачењу и примени материјалног права, чл. 24. до 26, у вези са чланом 20, као и члана 31. Закона о основама својинскоправних односа, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Такође, ревидент указује на друга процесна и материјалноправна питања питања конкретног спора, што није разлог за одлучивање о посебној ревизији. Из неведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу 30.12.2002. године, ради утврђења својине, а у тужби је као вредност предмета спора наведен износ 301.000,00 динара.

С обзиром да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић